Súd:	Okresný súd Bratislava I
Spisová značka:	10C/31/2009
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1109201592
Dátum vydania rozhodnutia:	15. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Dana Káčerová
ECLI:	ECLI:SK:OSBA1:2016:1109201592.16

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v konaní pred samosudkyňou JUDr. Danou Káčerovou v právnej veci navrhovateľa: M. O., N. A. Č.. XXX, XXX XX U., zastúpeného: JUDr. Petrom Vačokom, advokátom, so sídlom Vazovova č. 9/A, 811 07 Bratislava proti odporcovi: Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie č. 13, Bratislava o náhradu škody v sume 910,91 € titulom náhrady trov právneho zastúpenia, o náhradu ušlého zisku v sume 8.584,66 €, o náhradu nemajetkovej ujmy v sume 82.984,80 € spôsobenej nezákonným rozhodnutím o väzbe, o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom v sume 82.984,80 € takto

r o z h o d o l :

I. Súd návrh navrhovateľa o náhradu škody v sume 910,91 € titulom náhrady trov právneho zastúpenia z a m i e t a.

II. Odporca j e p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi titulom náhrady ušlého zisku sumu 894,- € do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.
Vo zvyšku súd návrh o náhradu ušlého zisku z a m i e t a.

III. Odporca j e p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi titulom nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím o väzbe sumu 5 000 ,- € do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
Vo zvyšku súd návrh o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím o väzbe z a m i e t a.

IV. Súd návrh navrhovateľa o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom v sume 82.984,80 € z a m i e t a .

V. O trovách konania súd rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ návrhom doručeným súdu dňa 16.1.2009 pôvodne žiadal, aby súd zaviazal žalovaného odporcu na náhradu škody v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. platného a účinného v čase začatia trestného konania a v čase trvania umiestnenia navrhovateľa vo väzbe, ako aj v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. platného a účinného v čase trvania trestného konania na tom skutkovom základe, že dňa 1.7.2003 bolo navrhovateľovi a ďalším jeho kolegom vznesené obvinenie uznesením vyšetrovateľa Krajského úradu justičnej polície Policajného zboru v Nitre číslo KÚJP-17/OVVK-2003 - SY pre trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa ustanovenia § 160 a ods. 1,2 Trestného poriadku spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 a zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1, písmeno a/ Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov. Dňa 5.7.2003 Okresný súd v Nitre rozhodol o vzatí navrhovateľa do väzby uznesením č. k. 2 Tpr 68/03 z dôvodu ustanovenia § 67 ods.1, písmeno b/ Trestného poriadku. Z väzby bol navrhovateľ prepustený dňa 26.9.2003 na

základe uznesenia Krajského súdu v Nitre č. k. 7 Tpo 38/03 zo dňa 25.9.2003. Trestné konanie voči navrhovateľovi bolo zastavené uznesením č. k. VII Gv 117/04-114 zo dňa 18.1.2008 vydaným Úradom špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z dôvodu, že skutok navrhovateľ nespáchal. Navrhovateľ má zo to, že trestným stíhaním bolo zasiahnuté do jeho osobného života tým, že mu bolo kladené za vinu spáchanie skutkov, ktoré spoločnosť považuje za najvážnejšie formy protispoločenského konania. Obvinenie zo spáchania úmyselného trestného činu je závažnejším zásahom osobitne v prípade, ak je obvinený policajtom, čo sa stalo v prípade navrhovateľa, ktorý bol v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru SR. Trestné konanie, ako také, bolo začaté uznesením vyšetrovateľa Krajského úradu justičnej polície PZ v Nitre dňa 13.2.2003, vyšetrovanie bolo skončené až dňa 27.7.2007, kedy bol spis predložený prokuratúre s návrhom na podanie obžaloby. Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky uznesením zo dňa 18.1.2008 sp. zn VII Gv 117/04-114 podľa ustanovenia § 215 ods. 1, písmeno a/ Trestného poriadku zastavil trestné stíhanie, pretože bolo nepochybné, že skutok nespáchali obvinení- medzi ktorými bol uvedený aj navrhovateľ ako obvinený v treťom rade. Navrhovateľ vzhľadom na dĺžku vyšetrovania má za to, že príslušný policajný orgán nepostupoval počas vyšetrovania trestnej činnosti kladenej navrhovateľovi za vinu bez zbytočných prieťahov. V tejto súvislosti navrhovateľ poukázal na rozhodnutie Krajskej prokuratúry v Nitre č. k. Kv 42/03-452 zo dňa 14.6.2005, ktorým bola vec vrátená Krajskému riaditeľstvu policajného zboru v Nitre s konštatovaním viacerých závažných nedostatkov v priebehu vyšetrovania. Za najvážnejší nedostatok je potrebné považovať skutočnosť, podľa názoru navrhovateľa, že bolo prokurátorom nariadené opätovné vypočutie navrhovateľa a ďalších obvinených, nakoľko pri prvých výsluchoch obvineným nebolo umožnené riadnym spôsobom si uplatniť právo na obhajobu. Navrhovateľ má za to, že rozhodnutie o vznesení obvinenia a aj rozhodnutie o vzatí navrhovateľa do väzby sú rozhodnutiami nezákonnými podľa zákona č. 58 /1969 Zb. zároveň uviedol, že Krajský úrad justičnej polície PZ v Nitre nesprávne úradne postupoval v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. vzhľadom na neprimeranú dĺžku vyšetrovania a na konštatované nedostatky prokurátorom. Trestné konanie zasiahlo nielen do osobného života navrhovateľa, ale aj do jeho profesijného života, nakoľko v súvislosti s trestným stíhaním bol navrhovateľ personálnym rozkazom Ministerstva vnútra číslo 310 zo dňa 14.8.2003 prepustený zo služobného pomeru po viac ako 15 rokoch výkonu služby. Navrhovateľovi nebolo priznané a vyplatené odchodné, zároveň bol v období od 2.7.2003 do 26.9.2003 vo výkone väzby. Do osobného života navrhovateľa trestné stíhanie zasiahlo tak, že bol vystavený mediálnemu tlaku, síce v článku publikovaného v Novom čase dňa 3.7.2003 neboli uvedené mená konkrétnych osôb, ale v malom meste, v ktorom navrhovateľ žil, vedel každý občan presne o koho ide. Občania obce celú situáciu sledovali predovšetkým preto, že navrhovateľ bol dlhé roky príslušníkom PZ SR. Najväčšiu traumu navrhovateľ zažil vo výkone väzby. Navrhovateľovi bola spôsobená škoda 1. strata na zárobku vo 8 548,66 € - ide o nárok navrhovateľa za 19 mesiacov, ktorý tvorí súčet priemernej mesačnej mzdy navrhovateľa po odrátaní výsluhového dôchodku. Uvedené obdobie navrhovateľ ustálil od augusta roku 2003 do marca roku 2005, kedy sa zamestnal. 2. navrhovateľ si uplatnil aj nárok titulom náhrady trov trestného konania vo výške 910,91 € za desať úkonov právnej služby. 3. Výšku nemajetkovej umy navrhovateľ vyčíslil na sumu 165 969,59 € /5 000 000,- Sk/, nakoľko trestným konaním bolo zasiahnuté závažným spôsobom do osobnej integrity navrhovateľa. Navrhovateľ si nemajetkovú ujmu uplatnil za čas trvania väzby najskôr v zmysle ustanovenia §11 Občianskeho zákonníka, nakoľko zákon č. 58/1969 Zb. platný a účinný v rozhodnom období nepriznáva dotknutým osobám vznik nároku na priznanie nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ počas konania si predmetný nárok uplatnil poukazom na Článok 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorým je Slovenská republika viazaná. Nemajetkovú ujmu si navrhovateľ uplatnil aj za zvyšok trestného konania v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.

Odporca v písomnom vyjadrení doručenom súdu dňa 22.5.2009 uviedol, že k vzneseniu obvinenia navrhovateľa došlo dňa 1.7.2003 za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. a z tohto dôvodu je potrebné celý prípad posudzovať podľa uvedeného zákona a nie v časti podľa zákona 514/2003 Z.z., tak ako to navrhuje navrhovateľ v návrhu. Odporca v písomnom vyjadrení uviedol, že je daný právny titul pre priznanie náhrady škody navrhovateľovi za trovy obhajoby v trestnom konaní. V tejto súvislosti odporca žiadal vykonať dokazovanie ohľadne vyúčtovania trov obhajoby z hľadiska správnosti ich výšky, korešpondovania s vykonanými úkonmi právnej služby s obsahom trestného spisu. Odporca zároveň žiadal, aby súd vykonal dokazovanie za účelom zistenia, či navrhovateľ trovy obhajoby právnemu zástupcovi zaplatil. Odporca ďalej v písomnom vyjadrení uznal nárok navrhovateľa na náhradu straty na zárobku len po dobu väzby, ktorá trvala od 2.7.2003 do 26.9.2003 v prípade, že tento nárok nebol navrhovateľovi vyplatený Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, ako príslušníkovi Policajného zboru SR na základe zastavenia trestného stíhania. Nad rámec trvania väzby nárok na náhradu straty na zárobku zákon č. 58/1969 Zb. nepriznáva a v tejto časti odporca žiadal návrh ako nedôvodný zamietnuť.

Odporca návrh navrhovateľa, ktorým si uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy žiadal zamietnuť z dôvodu právnej neopodstatnenosti. V tejto súvislosti odporca poukázal na tú skutočnosť, že zákon č. 58/1969 Zb. náhradu za nemajetkovú ujmu neumožňuje. Citovaný zákon upravuje náhradu škody, za ktorú nemajetkovú ujmu nie je možné považovať. Zákon č. 541/2003 Z.z. sa na prejednávanú vec nemôže aplikovať preto neprichádza do úvahy postup podľa ustanovenia § 17 zákona č.514/2003 Z.z.. Súd vychádzal pri rozhodovaní zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním a to výsluchom účastníkov konania, svedka S. O., oboznámením sa s obsahom listinných dôkazov založených v spise, obsahom pripojeného spisu Úradu špeciálnej prokuratúry KUJP-17/OVK - 2003, obsahom spisu Okresného súdu v Nitre 2 Tpr 68/03, pričom prihliadol na ďalší obsah spisového materiálu (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Navrhovateľ vo svojom návrhu bol povinný v zmysle ust. § 79 ods. 1 O.s.p. pravdivo opísať rozhodujúce skutočnosti a označiť dôkazy, ktorých sa dovoláva a ďalej prispieť k dosiahnutiu účelu konania pravdivým a úplným opísaním potrebných skutočností a označením dôkazných prostriedkov v zmysle ust. § 101 ods. 1 O.s.p. Súd vec prejednal v intenciách tvrdení uvádzanými navrhovateľom v návrhu, ktorými odôvodňoval svoj žalobný návrh a prednesov na pojednávaní.
Súd na základe vykonaného dokazovania vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 10C 31/2009-124 dňa 20.6.2011, v zmysle ktorého bol odporca, v prospech navrhovateľa, povinný zaplatiť titulom náhrady škody - straty na zárobku v sume 8 548,66 €, v zmysle citovaného ustanovenia §5 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., nakoľko trestné stíhanie voči navrhovateľovi bolo zastavené. Navrhovateľ tým, že bol vzatý do väzby stratil možnosť uchádzať sa o zamestnanie po tom, čo bol personálnym rozkazom, citovaným vyššie, prepustený zo služobného pomeru. Súd zaviazal odporcu na náhradu straty na zárobku za celé žalované obdobie, to je za obdobie augusta roku 2003 do marca roku 2005, nakoľko navrhovateľ, keď sa uchádzal o zamestnanie bol povinný pravdivo informovať budúceho zamestnávateľa, o priebehu trestného stíhania, čo malo za následok to, že navrhovateľ viac ako 19 mesiacov sa nemohol zamestnať. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že čistá mesačná mzda navrhovateľa za obdobie január až júl roku 2003 bola vo výške 654,32 €. V období od augusta 2003 až do marca roku 2005 bol navrhovateľovi vyplácaný iba výsluhový dôchodok. Od 16.8.2003 výsluhový dôchodok vo výške 6 093,- Sk v zmysle citovaného rozhodnutia Ministerstva vnútra SR zo dňa 25.11.2003, odo dňa 1.7.2004 bol navrhovateľovi vyplácaný výsluhový dôchodok v sume 6 246,- Sk v zmysle citovaného rozhodnutia Ministerstva vnútra SR zo dňa 11.8.2004. Do uplatneného nároku nebol navrhovateľom započítaný výsluhový dôchodok. Za daného stavu, v zmysle vyššie citovaného ustanovenia, vznikol navrhovateľovi nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe, nakoľko trestné konanie bolo zastavené (negatívna podmienka nepriznania tohto nároku v danom prípade splnená nebola, nakoľko navrhovateľ si väzbu nezavinil sám ani nebolo voči nemu zastavené trestné stíhanie len preto, že by nebol za spáchaný trestný čin trestne zodpovedný alebo by mu bola udelená milosť prípadne, že by trestný čin bol amnestovaný). Otázkou len ostalo, či v danom prípade navrhovateľovi možno priznať náhradu škody vo forme nemajetkovej ujmy v peniazoch.
V prejednávanej veci bol aplikovaný zákon č. 58/1969 Zb., ktorý výslovne náhradu nemajetkovej ujmy pri zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím o väzbe neumožňuje. Na prejednávanú vec súd aplikoval príslušné články Ústavy SR, článok 5 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd, ktoré sú súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky. Všeobecné súdy v občianskom súdnom konaní sú totiž povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou podľa článku 11 Ústavy SR, a sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Súd v danej veci vychádzal aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31.5.2007 sp. zn. 4 Cdo 177/2005, v zmysle ktorého "nárok na náhradu nemajetkovej ujmy treba posudzovať aj v súvislosti s článkom 5 ods. 1 a ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, i keď nárok na odškodnenie väzby vznikol podľa ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb.".
Súd na základe vykonaného dokazovania zaviazal žalovaného odporcu na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 8 298,45 € za obdobie trvania väzby, v zmyslel citovaného článku 5 Dohovoru s poukazom na článok 17 Ústavy, nakoľko citované rozhodnutie Okresného súdu v Nitre o vzatí navrhovateľa do väzby bolo zrušené rozhodnutím Krajského súdu z dôvodu, že odvolací súd nezistil žiadnu konkrétnu skutočnosť, odôvodňujúcu väzbu obvinených - teda aj navrhovateľa podľa ustanovenia § 67 ods. 1, písmeno b/ Trestného poriadku. Súd vykonaným dokazovaním mal preukázané, že tým, že navrhovateľ bol vzatý do väzby, bolo zasiahnuté do jeho osobnej slobody a výkon väzby vyvolal ďalšie dopady na jeho osobnostný život. Súd pri výpočte výšky priznanej nemajetkovej ujmy vychádzal z uplatneného nároku tak, že tento nárok rozpočítal na obdobie trvania trestného stíhania, na jednotlivé roky a

mesiace. / Tento postup súdu bol vytknutý odvolacím súdom v jeho zrušujúcom uznesení č. k. 9 C 387/2011-162 zo dňa 28.3.2013/.
Súd návrh navrhovateľa v časti, ktorou sa domáhal náhrady škody titulom náhrady trov trestného konania v sume 910,91 € zamietol z dôvodu, že v tejto časti súd po vykonanom dokazovaní žalobný návrh vyhodnotil ako predčasne podaný, nakoľko navrhovateľovi škoda na majetku nevznikla z dôvodu, že právnemu zástupcovi, ktorý ho v trestnom konaní zastupoval, trovy obhajoby navrhovateľ nezaplatil. Navrhovateľ súdu nepredložil žiaden dôkaz, na základe ktorého by súd zmenil právne posúdenie uplatneného nároku.
Súd návrh navrhovateľa vo zvyšku uplatneného nároku titulom nemajetkovej ujmy vo výške 157 671,14 € zamietol z dôvodu, že neexistuje žiadne zákonné ustanovenie, ktoré by oprávňovalo súd v občianskom súdnom konaní, aby zasahoval do trestného konania tým, že by posudzoval postup orgánov činných v trestnom konaní z hľadiska rýchlosti a účelnosti trestného konania. Ak by aj súd v občianskom súdnom konaní mal možnosť posúdiť, či trestné konanie vedené proti navrhovateľovi bolo dôvodné, tak by súd aj v tomto prípade návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol. Rozhodnutia o začatí trestného konania ako aj rozhodnutia o vznesení obvinenia pokiaľ nie sú zrušené pre nezákonnosť sú legitímnym rozhodnutiami, bez vydania ktorých by orgány činné v trestnom konaní nemohli plniť svoju zákonnú povinnosť zakotvenú v ustanovení §1 Trestného poriadku, podľa ktorého trestný poriadok upravuje postup orgánov činných v trestnom konaní a súdov tak, aby trestné činy boli náležite zistené a ich páchatelia podľa zákona spravodlivo potrestaní, pričom treba rešpektovať základné práva a slobody fyzických osôb a právnických osôb.
Rozsudok súdu prvého stupňa bol zrušený uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Co 387/2011-162 zo dňa 28.3.2013. Odvolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí konštatoval, že v prejednávanej veci je nesporné, že dňa 1.7.2003 bolo voči navrhovateľovi vznesené obvinenie uznesením vyšetrovateľa Krajského úradu justičnej polície Policajného zboru v Nitre zo dňa 1. 7. 2003 č. KÚJP-17/OVVK-2003-SY pre trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1, ods. 2, spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 a zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. Dňa 5.7.2003 Okresný súd Nitra rozhodol o vzatí navrhovateľa do väzby uznesením sp. zn. 2 Tpr 68/03 z dôvodov uvedených v § 67 ods. 1 písm. b/ Tr. por.. Z väzby bol navrhovateľ prepustený dňa 26. 9. 2003 na základe uznesenia Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7Tpo 38/03. Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR uznesením zo dňa 18. 1. 2008 č. VII Gv 117/04-114 zastavil trestné stíhanie voči navrhovateľovi s tým, že po zhodnotení všetkých relevantných skutočností dospel k záveru, že sa nepodarilo nepochybne preukázať, že obvinení, včítane navrhovateľa, spáchali trestné činy, pre ktoré im bolo vznesené obvinenie.
Podľa názoru odvolacieho súdu, vzhľadom na uplatnené nároky navrhovateľom, bolo potrebné vec s poukazom na ustanovenie § 27 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov platného a účinného od 1.7. 2004 do 31.12.2008 (ďalej len "zákon č. 514/2003 Z.z.") právne posúdiť podľa príslušných ustanovení zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len "zákon č. 58/1969 Zb.") v časti náhrady škody z nezákonných rozhodnutí, keďže tieto boli vydané dňa 1.7.2003 a 5.7.2003 a v časti náhrady škody spôsobnej nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z.z. z dôvodu, že pokiaľ bola v konaní navrhovateľovi spôsobená škoda prieťahmi, ktorých vznik spadal do obdobia pred účinnosťou zákona č. 514/2003 Z.z., avšak prieťahy pretrvávali aj po nadobudnutí účinnosti tohto zákona, treba uplatnený nárok na náhradu škody posudzovať podľa ustanovení uvedeného zákona (pozri Uznesenie NS SR sp. zn. 1 Cdo 107/2009).
Odvolací súd mal vzhľadom na vyššie uvedené závery za to, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, keď na daný právny vzťah aplikoval len ustanovenia zákona č. 58/1969 Zb. v spojení s aplikáciou čl. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a jeho rozhodnutie je aj predčasné z dôvodu, že pri uplatnenom nároku neskúmal súčasné (kumulatívne) splnenie všetkých troch podmienok pre priznanie náhrady škody podľa citovaných zákonov, ktorými súd prvého stupňa nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup štátneho orgánu; 2. vznik škody; 3. príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím resp. nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.
Odvolací súd v danej veci vyslovil právny názor, že uznesenie vyšetrovateľa Krajského úradu justičnej polície Policajného zboru v Nitre zo dňa 1. 7. 2003 č. KÚJP-17/OVVK-2003-SY a uznesenie Okresného súdu Nitra o vzatí navrhovateľa do väzby sp. zn. 2 Tpr 68/03 zo dňa 5.7.2003 sú nezákonnými rozhodnutiami a navrhovateľ, proti ktorému bolo trestné stíhanie zastavené, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov pre priznanie náhrady škody, podľa ustanovení § 1 až § 4, resp. § 5 zákona č. 58/1969 Zb. právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia a rozhodnutím o vzatí do väzby (pozri Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1 Cdo 53/93).

Odvolací súd v súvislosti s priznaním nároku titulom straty na zárobku v prospech navrhovateľa za 19 mesiacov, t.j. od augusta 2003 do marca 2005 vo výške 8.298,45 €, z dôvodu, že tento sa nemohol zamestnať pre vedené trestné stíhanie uviedol vo svojom zrušujúcom rozhodnutí, že prvostupňový súd rozhodol, bez toho aby skúmal príčinnú súvislosť medzi týmito rozhodnutiami a vznikom škody, t.j. či sa navrhovateľ skutočne po prepustení väzby (v čase väzby príčinná súvislosť je daná) uchádzal o zamestnanie v spoločnostiach ako ich označil v písomnom podaní zo dňa 30.10.2010 (č. l. 81 spisu), kedy a v akom období a či dôvodom jeho neprijatia do zamestnania bolo jeho trestné stíhanie.
Odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení pri posudzovaní opodstatnenosti uplatneného nároku navrhovateľom na priznanie náhrady škody v sume 910,91 € titulom náhrady trov trestného konania, ktorý nárok súd prvého stupňa zamietol z dôvodu predčasnosti žaloby, nakoľko navrhovateľovi škoda na majetku nevznikla z dôvodu, že právnemu zástupcovi, ktorý navrhovateľa v trestnom konaní zastupoval, trovy obhajoby navrhovateľ nezaplatil, a súd prvého stupňa uviedol, že navrhovateľ súdu nepredložil žiaden dôkaz o zaplatení vyúčtovanej sumy zvolenému právnemu zástupcovi -odvolací súd uviedol, že uvedené závery súdu prvého stupňa neobstoja, keď sám navrhovateľ na pojednávaní dňa 15.11.2010 (č. l. 75 spisu) uviedol, že vyplatil právnemu zástupcovi trovy konania, aj keď o tom nemá listinný dôkaz a na pojednávaní dňa 28.2.2011 (č. l. 92 spisu) uviedol, že ak bol vo väzbe, trovy zaplatili jeho rodinný príslušníci. Odvolací súd k tomuto dodal, že zisťovanie podmienok pre priznanie náhrady škody je dôsledne povinný skúmať samotný súd a prvostupňový súd mal preto v zmysle § 120 ods. 1 posledná časť vety O.s.p. (súd môže vykonať aj dôkazy, nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, aj keď ich účastníci nenavrhli) vykonať dokazovanie dopytom na právneho zástupcu navrhovateľa v trestnom konaní, či mu zo strany navrhovateľa boli trovy obhajoby vyplatené a v akej výške.
Čo sa týka náhrady nemajetkovej ujmy v súvislosti s nezákonným rozhodnutím o vzatí navrhovateľa do väzby - odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, že náhradu nemajetkovej ujmy je možné, za splnenia ďalších podmienok, priznať aj podľa zákona č. 58/1969 Zb. súvislosti s článkom 5 ods. 1 a ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, i keď nárok na odškodnenie väzby vznikol podľa ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb.. Nie je ale možné výšku náhrady tejto nemajetkovej ujmy určiť spôsobom, ako to urobil prvostupňový súd. Pri priamej aplikácii čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a pri stanovení peňažnej náhrady za nemajetkovú ujmu spôsobenej nezákonným obmedzením osobnej slobody zo strany štátu základnými okolnosťami spravidla sú povaha trestnej veci, celková dĺžka obmedzenia osobnej slobody a následky v osobnej sfére poškodenej osoby. Povahu trestnej veci je možné interpretovať najmä ako typovú závažnosť trestného činu, pre ktorý bola poškodená osoba stíhaná a v spojení s tým väzobne držaná. Ohľadne kritéria celkovej dĺžky obmedzenia osobnej slobody (trvania väzby) sa vychádza z toho, že časové okolnosti väzby sú objektívne vyjadriteľným kritériom pre posúdenie celkovej výšky odškodnenia. Pri hodnotení následkov neoprávneného držania vo väzbe v osobnej sfére poškodenej osoby je nutné vychádzať z toho, že samotné držanie vo väzbe má z povahy veci negatívne dôsledky (dopad) do slobody pohybu či do práva na súkromie, a že v tomto ohľade výkon väzby sám osebe pôsobí (spôsobuje) ujmu na základných právach, slobodách a dôstojnosti dotknutej osoby. Inými slovami povedané, pri hodnotení okolností spadajúcich pod tretie kritérium je možné vychádzať z toho, že relevantnými skutočnosťami sú všetky tie, ktoré sa inak podraďujú pri uplatnení práva na ochranu osobnosti podľa § 11 a nasl. Obč. zák., najmä občianskej cti a ľudskej dôstojnosti a vážnosti, súkromného a rodinného života, osobnej slobody, slobody pohybu i pobytu v tomto smer odvolací súd poukázal na rozsudok NS ČR 30 Cdo 2357/2010.
Podľa názoru odvolacieho súdu bol nesprávny právny záver súdu prvého stupňa ohľadne zamietnutia návrhu v časti priznania náhrady nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávneho úradného postupu, ktorý mal spočívať v prieťahoch v trestnom konaní, keďže trestné stíhanie trvalo od 1. 7. 2003 do 18. 1. 2008, kedy bolo trestné stíhanie zastavené z dôvodu, že neexistuje žiadne zákonné ustanovenie, ktoré by oprávňovalo súd v občianskom súdnom konaní, aby zasahoval do trestného konania tým, že by posudzoval postup orgánov činných v trestnom konaní z hľadiska rýchlosti a účelnosti trestného konania. Bolo úlohou súdu prvého stupňa doplniť a vykonať dokazovanie oboznámením sa s trestným spisom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR sp. zn. VII Gv 117/04 na zistenie, či došlo k naplneniu podmienok zodpovednosti štátu za škodu, t.j. či došlo k nečinnosti orgánov činných v trestnom konaní (k nesprávnemu úradnému postupu) a či táto je v príčinnej súvislosti so vznikom škody tak, ako si ju uplatnil navrhovateľ. Ak prvostupňový súd dospeje k záveru, že podmienky zodpovednosti sú splnené, bude potrebné ďalej doplniť dokazovanie na určenie výšky nemajetkovej ujmy v zmysle § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení platnom a účinnom od 1.7. 2004 do 31.12.2008. Vzhľadom na skutočnosť, že predmetné ustanovenie § 17 ods. 2 je normou s relatívne neurčitou hypotézou, ktorá nie je stanovená priamo právnym predpisom (ustanovenie § 17 ods. 3, 4, 5, boli doplnené až zákonom

č. 517/2008 Z.z. účinným od 1.1.2009, resp. ďalej zmenené až zákonom č. 421/2012 Z.z. účinným od 1.1.2013) a ktorá tak prenecháva súdu, aby podľa svojho uváženia v každom jednotlivom prípade vymedzil sám hypotézu právnej normy zo širokého, vopred neobmedzeného okruhu okolností, bude potrebné aj pri výške náhrady nemajetkovej ujmy vychádzať z obdobných kritérií ako pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 58/1969 v spojení aplikáciou čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
Súd prvého stupňa bol povinný riadiť sa vyššie uvedeným názorom odvolacieho súdu, ktorým je podľa § 226 O.s.p. viazaný. Bolo úlohou súdu prvého stupňa dôsledne skúmať podmienky pre priznanie náhrady škody, doplniť dokazovanie v naznačenom smere a po doplnení dokazovania a jeho vyhodnotení potom prvostupňový súd ma vo veci opätovne rozhodnúť.
Navrhovateľ po zrušení rozsudku súdu prvého stupňa požiadal súd o pripustenie zmeny petitu návrhu tak, že žiadal, aby súd zaviazal žalovaného odporcu zaplatenie škody v sume 910,91 € titulom náhrady trov právneho zastúpenia, na zaplatenie ušlého zisku v sume 8 584,66 €, na zaplatenie nemajetkovej ujmy v sume 82 984,80 € spôsobenej nezákonným rozhodnutím o väzbe, na zaplatenie nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom v sume 82 984,80 €.
Súd uznesením vyhlásenom na pojednávaní konanom dňa 18.11.2015 pripustil zmenu petitu návrhu doručeného súdu dňa 16.1.2009 v rozsahu požadovanom navrhovateľom a o takomto návrhu aj rozhodol.
Z opätovného výsluhu navrhovateľa, z prednesu právneho zástupcu navrhovateľa mal súd preukázaný skutkový stav uvádzaný v odôvodneniach oboch rozhodnutí - tak súdu prvého stupňa ak aj odvolacieho súdu. Súd uplatnené nároky navrhovateľa posúdil poľa platnej právnej úpravy v čase vzniku jednotlivých nárokov - tak podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, Ústavy Slovenskej republiky, Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov, zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ako aj v kontexte s aktuálnou rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky.
Podľa § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, zodpovednosť za škodu podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona (1.7.2004) a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona (1.7.2004).
Podľa § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona (1.7.2004) a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi, ktorým je zákon č. 58/1969 Zb.
Podľa § 1 zákona č. 58/1969 Zb. (ďalej len "zákon č. 58/1969 Zb."), štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní a v konaní pred štátnym notárstvom, v správnom konaní, ako aj v konaní pred miestnym ľudovým súdom, a ďalej v trestnom konaní, pokiaľ nejde o rozhodnutie o väzbe alebo treste, vydal štátny orgán alebo orgán štátnej organizácie (ďalej len "štátny orgán"). Štát zodpovedá taktiež za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu spoločenskej organizácie vydaným pri plnení úloh štátneho orgánu, ktoré na túto organizáciu prešli. Tejto zodpovednosti sa nemožno zbaviť.
Podľa ustanovenia § 2 zákona č. 58/1969 Zb., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím majú tí, ktorí sú účastníkmi konania a boli poškodení nezákonným rozhodnutím vydaným v tomto konaní.
Podľa ustanovenia § 3 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., ak nejde o prípady hodné osobitného zreteľa, možno nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím priznať len vtedy, ak účastník využil možnosť podať proti nezákonnému rozhodnutiu odvolanie, rozklad, námietky, odpor alebo sťažnosť.
Podľa ustanovenia § 5 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má voči štátu ten, na kom bola väzba vykonaná, ak bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené alebo ak bol spod obžaloby oslobodený.
Podľa ustanovenia § 9 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe alebo treste je potrebné vopred prerokovať s ústredným orgánom. Ak ide o rozhodnutie vydané v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní, ako aj v konaní pred štátnym notárstvom alebo miestnym ľudovým súdom, je ústredným

orgánom Ministerstvo spravodlivosti tej republiky, na území ktorej má sídlo orgán, ktorý rozhodol v prvom stupni. Ak však ide o rozhodnutie vydané v trestnom konaní proti osobám podliehajúcim vojenskej súdnej právomoci, je týmto orgánom ústredný orgán, ktorý vykonáva správu vojenských súdov.
Podľa ustanovenia § 10 zákona č. 58/1969 Zb., ak ústredný orgán neuspokojí nárok poškodeného do šiestich mesiacov odo dňa podania žiadosti, môže sa poškodený domáhať priznania nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.
Podľa ustanovenia § 20 zákona č. 58/1969 Zb., pokiaľ nie je ustanovené inak, spravujú sa právne vzťahy upravené v tomto zákone Občianskym zákonníkom.
Podľa článku 17 ods. 2 Ústavy SR, nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.
Podľa článku 17 ods. 5 Ústavy SR do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.
Podľa článku 46 ods. 3 Ústavy SR, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.
Podľa článku 5 ods. 1 a ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:
a) zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom;
b) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie osoby preto, že sa nepodrobila rozhodnutiu vydanému súdom podľa zákona, alebo preto, aby sa zaručilo splnenie povinnosti ustanovenej zákonom;
c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú
d) iné pozbavenie slobody maloletého na základe zákonného rozhodnutia na účely výchovného dohľadu alebo jeho zákonné pozbavenie slobody na účely jeho predvedenia pred príslušný orgán;
e) zákonné držanie osôb, aby sa zabránilo šíreniu nákazlivej choroby, alebo duševne chorých osôb, alkoholikov, narkomanov alebo tulákov;
f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.
Každý, kto bol obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na odškodnenie.
I.
Súd návrh navrhovateľa titulom náhrady trov právneho zastúpenia v sume 910,91 € opäť zamietol aj napriek právnemu názoru odvolacieho súdu uvedenom v citovanom zrušujúcom uznesení, nakoľko navrhovateľ vôbec nepreukázal, že trovy obhajoby zaplatil zvolenému právnemu zástupcovi respektíve, že by túto sumu zaplatil jeho rodinným príslušníkom, ktorí podľa tvrdenia navrhovateľ tieto rovy zaplatili zvolenému právnemu zástupcovi navrhovateľa. V tejto súvislosti súd poukazuje na výpoveď navrhovateľa tak pred rozhodnutím súdu prvého stupňa vo veci v poradí prvým rozsudkom ako aj na výpoveď navrhovateľa po zrušení rozsudku súdu prvého stupňa odvolacím súdom. Navrhovateľ na pojednávaní konanom dňa 15.11.2010/ pred vyhlásením v poradí prvé rozsudku/ uviedol, že doručí súdu listinný dôkaz o zaplatení trov obhajoby zvolenému právnemu zástupcovi/ č. l. 75 spisu/. Navrhovateľ uviedol, že trovy obhajoby zvolenému právnemu zástupcovi platil jednotlivo za každý úkon právnej pomoci. Právna zástupkyňa navrhovateľa na tomto pojednávaní založila do súdneho spisu listinný dôkaz potvrdzujúci iba vykonanie jednotlivých úkonov právnej služby zvoleným právnym zástupcom navrhovateľa. Právna zástupkyňa navrhovateľa v záverečnej reči, na pojednávaní konanom dňa 20.6.2011, uviedla síce, že navrhovateľ preukázal, že trovy obhajoby boli zaplatené, no aj napriek tomuto tvrdeniu, žiaden listinný dôkaz do spisu, potvrdzujúci ich zaplatenie, predložený tak navrhovateľom a právnym zástupcom navrhovateľa, ktorý navrhovateľa zastupoval v prejednávanej civilnej veci, nebol. Navrhovateľ ani po zrušení rozsudku súdu prvého stupňa citovaným uznesením odvolacieho súdu nezaložil žiaden dôkaz, potvrdzujúci zaplatenie trov obhajoby právnemu zástupcovi, ktorý navrhovateľa v trestnom konaní zastupoval. Keďže navrhovateľ počas jeho výsluchu tak pred rozhodnutím súdu prvýkrát a ako aj po zrušení rozsudku začal uvádzať skutkové okolnosti, že trovy obhajoby zaplatili jeho rodinný príslušníci právnemu zástupcovi - súd nevykonal dokazovanie dopytom na zvoleného právneho zástupcu, či mu trovy obhajoby zaplatil navrhovateľ. Navrhovateľ na pojednávaní konanom dňa 4.2.2015 /č. l. 214/ uviedol, že trovy konania nerefundoval rodinným príslušníkom. Právna zástupkyňa navrhovateľa na pojednávaní konanom dňa 18.11.2015 uviedla, že nedisponuje navrhovateľ listinným dôkazom potvrdzujúci zaplatenie trov obhajoby v sume 910,91 €.
II.

Súd návrhu navrhovateľa vyhovel v časti náhrady ušlého zisku - straty na zárobku počas trvania väzby, vo zvyšku súd návrh ako nedôvodný zamietol.
Z obsahu pripojeného spisu 2Tpr 68/2003 je zrejmé, že Krajskou prokuratúrou v Nitre bol na Okresný súd v Nitre dňa 4.7.2003 o 9.00 hod doručený návrh na vzatie do väzby zo dňa 3.7.2003 číslo Kv 42/2003-67 spolu s vyšetrovacím spisom Krajského úradu justičnej polície Policajného zboru v Nitre číslo KÚJP-17/OVVK-2003 -SY. Z obsahu návrhu na vzatie do väzby je zrejmé, že navrhovateľ /spolu s ďalšími obvinenými/ mal byť vzatý do väzby podľa ustanovenia § 67 ods. 1, písmeno b / Trestného poriadku. Z návrhu je zrejmé, že navrhovateľ spolu s ďalšími obvinenými boli podľa ustanovenia § 75 Trestného poriadku zadržaní dňa 2.7.2003, obvinení boli na osobnej slobode obmedzení už ich predvedením podľa ustanovenia § 90 ods. 1, 2 Trestného poriadku dňa 2.7.2003, o 9.30 hodine. Prokurátor Krajskej prokuratúry po preskúmaní na vec vzťahujúceho vyšetrovacieho spisu dospel k záveru, že u všetkých obvinených a teda aj u navrhovateľa sú dané dôvody väzby podľa ustanovenia § 67 ods. 1 písmeno b/ Trestného poriadku, pretože boli zistené konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňovali obavu, že obvinení, medzi ktorými bol aj navrhovateľ, budú pôsobiť na svedkov a spoluobvinených a inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie. Za také skutočnosti prokurátor Krajskej prokuratúry považoval to, že trestná činnosť, ktorej sa obvinení a teda aj navrhovateľ mali dopúšťať najmenej 1,5 roka, sa vyznačovala vysokou mierou organizovanosti a koordinácie. Ku dňu napísania návrhu na vzatie do väzby neboli z objektívnych dôvodov vypočutí všetci obvinení a ani viacerí svedkovia. Vzhľadom na túto skutočnosť prokurátor uviedol v predmetnom návrhu, že je dôvodné predpokladať, že zadržaní obvinení by sa, v prípade ich prepustenia na slobodu, skontaktovali s nevypočutými obvinenými, pripadne s osobami podozrivými a doposiaľ neobvinenými, na týchto ako aj na svedkov by pôsobili a za vzájomnej súčinnosti by marili vyšetrovanie. Z obsahu požiadavky na vydanie osoby mimo celu zo dňa 4.7.2003 vyplýva, že Okresným súdom bolo požiadané o vydanie navrhovateľa za účelom jeho výsluchu. Z obsahu zápisnice napísanej na Okresnom súde v Nitre dňa 5.7.2003 sp.zn. 2 Tpr 68//03 je zrejmé že navrhovateľ bol vypočutý súdom o 8,05 hod. za prítomnosti advokáta. Navrhovateľ počas výsluchu uviedol, že to, čo sa mu kladie za vinu v uznesení vyšetrovateľa sa nezakladá na pravde. Ďalej uviedol, že sa nekontaktoval so žiadnymi osobami v súvislosti s prebiehajúcim trestným konaním, t.j. ani s obvinenými ani so svedkami, za účelom ich ovplyvňovania. Z obsahu zápisnice je zrejmé, že súd vyhlásil uznesenie podľa ustanovenia § 68 ods. 1 z dôvodu § 67 ods. 1 písmeno b/ Trestného poriadku, ktorým rozhodol o vzatí navrhovateľa do väzby. Väzba sa navrhovateľovi začala počítať odo dňa 2.7.2009 od 9.30 hod. Jej výkon bol nariadený v Ústave na výkon väzby Nitra. Navrhovateľ po poučení zahlásil sťažnosť voči vyhlásenému uzneseniu. Okresným súdom v Nitre dňa 5.7.2003 bol vydaný príkaz na prijatie navrhovateľa do väzby. Z obsahu predkladacej správy vyplýva, že vec na základe sťažnosti navrhovateľa /a ďalších obvinených/ voči uzneseniu o vzatí do väzby bola predložená Krajskému súdu v Nitre na ďalšie konanie - obsah sťažnosti č. l. 150 pripojeného spisu. Krajský súd v Nitre na neverejnom zasadnutí konanom dňa 25.9.2003 unesením č. k. 7Tpo 38/03-186 rozhodol tak, že podľa ustanovenia § 149 ods. 1 písmeno a/ Trestného poriadku vo výrokovej časti uznesenie Okresného súdu v Nitre zo dňa 5.7.2003 pod spis. zn. 2 Tpr 68//03 zrušil a obvinený navrhovateľ spolu s ďalšími dvanástimi obvinenými podľa ustanovenia § 72 ods. 1 Trestného poriadku bol prepustený z väzby na slobodu. Z obsahu odôvodnenia uznesenia vyplýva, že krajský súd u navrhovateľa ako aj ďalších obvinených /až na jedného/ nezistil žiadnu konkrétnu skutočnosť odôvodňujúcu väzbu navrhovateľa podľa ustanovenia § 67 ods. 1 písmeno b/ Trestného poriadku. Spis bol Okresnému súdu v Nitre doručený späť Krajským súdom v Nitre dňa 8.10.2003.
Z obsahu Personálneho rozkazu ministra vnútra Slovenskej republiky číslo 310, zo dňa 14.8.2003 mal súd preukázané, že navrhovateľ bol prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru. Z rozhodnutia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky Č.p.: SPC-37 611-1/5-2003 zo dňa 25.11.2003 mal súd preukázané, že navrhovateľovi bol priznaný výsluhový dôchodok od 16.8.2003 vo výške 6 093,- Sk mesačne. Z obsahu rozhodnutia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky Čp.: SPC -37 611/5-2004 zo dňa 11.8.2004 mal súd preukázané, že priznaný výsluhový dôchodok bol navrhovateľovi zvýšený na sumu 6 246,- Sk.
Nakoľko uznesenie o vznesení obvinenia, ako aj rozhodnutie o vzatí do väzby od ktorých sa odvíja časť nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy za väzbu boli vydané v trestnom konaní (po vydaní uznesenia o začatí trestného stíhania, čím bolo začaté trestné konanie) pasívne vecne legitimovaným subjektom bol štát (Slovenská republika) v zastúpení ústredným orgánom, a to Ministerstvom spravodlivosti SR, čím je daná pasívna vecná legitimácia odporcu v spore. Nároky z týchto dvoch nezákonných rozhodnutí treba s poukazom na ustanovenie § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. posudzovať podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánom štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom.

Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je predovšetkým existencia nezákonného rozhodnutia, t.j. takého rozhodnutia, ktoré je v rozpore s objektívnym právom, existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím.
Podľa názoru súdu je časť nároku navrhovateľa na náhradu straty na zárobku opodstatnená a navrhovateľ má právo na náhradu ušlého zisku spôsobeného rozhodnutím o väzbe v súlade s § 5 ods. 1 Zákona č. 58/1969 Zb., keďže vo väzbe bol v čase od 2.7.2003 do 26.9.2003, t.j. za účinnosti uvedeného zákona.
Vykonaným dokazovaním - tak ako súd uviedol vyššie - mal súd preukázané, že navrhovateľ bol vzatý do väzby na základe uznesenia Okresného súdu v Nitre zo dňa 5.7.2003. Navrhovateľ bol z väzby prepustený dňa 26.9.2003 po vydaní uznesenia zo dňa 25.9.2003 Krajským súdom v Nitre, pričom Krajský súd v Nitre v odôvodnení konštatoval, že nebola preukázaná žiadna konkrétna skutočnosť (bez ohľadu na dôvod jeho sťažnosti) v doplnenom dokazovaní, ktorá by odôvodňovala obavu, že obvinený navrhovateľ bude pôsobiť na svedkov alebo spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie.
Ustanovenie § 5 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. stanovuje, kedy navrhovateľ nemá nárok na náhradu škody spôsobenej väzbou, pričom ide o prípady, keď si väzbu spôsobí sám, alebo keď bolo trestné stíhanie zastavené preto, že nie je za trestný čin trestne zodpovedný alebo mu bola udelená milosť. Podľa názoru súdu vo všetkých prípadoch, v ktorých sa preukáže, že nejde o prípad uvedených v § 5 ods. 2 zák. č. 58/1696 Zb. má navrhovateľ nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe. Počas konania navrhovateľ preukázal, že nenastali skutočnosti uvedené v § 5 ods. 2, preto mu náhrada škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe patrí. Uvedený záver súdu vyplýva z odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu, na základe ktorého bol navrhovateľ prepustený z väzby, a z ktorého odôvodnenia vyplynulo, že odvolací súd sa nestotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa a skonštatoval, že dôvody väzby, pre ktoré bol navrhovateľ vzatý do väzby neexistovali.
Podľa názoru súdu navrhovateľovi vznikol nárok na náhradu mzdy ako ušlého zisku, zmareného majetkového prospechu, ale len za dobu, kedy bol vo väzbe.
Predpokladom pre priznanie nároku na náhrady škody a aj ušlého zisku je preukázanie všetkých troch predpokladov súčasne - vznik ušlého zisku, väzby resp. trestného stíhania, príčinnej súvislosti medzi väzbou, resp. trestným stíhaním a ušlým ziskom. Podľa názoru súdu neexistencia zamestnania a následne príjmu navrhovateľa potom, ako bol z väzby prepustený, nie je v príčinnej súvislosti s vedením trestného stíhania, ale v príčinnej súvislosti s jeho prepustením zo služobného pomeru, za čo odporca nezodpovedá.
Podľa názoru súdu nárok na ušlý zisk - stratu na zárobku v súvislosti s trestným stíhaním, resp. spôsobený nezákonným rozhodnutím /v tomto prípade rozhodnutím o vznesení obvinenia, keď trestné stíhanie bolo následne zastavené/ by bolo možné priznať podľa § 1 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. v prípade, ak by navrhovateľ preukázal, že ho zamestnávatelia odmietli zamestnať z dôvodu, že je trestne stíhaný, t.j. v takom prípade by súd dospel k záveru, že navrhovateľovi vznikol nárok na ušlý zisk v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím, resp. trestným stíhaním. Navrhovateľ však taký dôkaz, že ho potencionálni zamestnávatelia odmietli zamestnať z dôvodu, že je trestne stíhaný, nepredložil. V tejto súvislosti je potrebné tiež konštatovať, že navrhovateľ si prácu v marci 2005 našiel napriek tomu, že trestné stíhanie voči nemu stále pokračovalo, bolo skončené až 18.1.2008, t.j. v tomto smere navrhovateľ neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že trestné stíhanie bolo dôvodom toho, že bol v dobe po prepustení z väzby do marca 2005 nezamestnaným.
Výška náhrady škody pozostávajúca zo straty na zárobku za uplatnené obdobie trvania väzby august 2003 do 26.9.2003 predstavuje sumu 816,89 €.
Navrhovateľ vychádzal pri výpočte priemernej mesačnej mzdy zo sumy 654,32 € (19.712,- Sk), súd z tejto uplatnenej sumy vychádzal. Čistá mzda predstavuje ušlý zisk, o ktorý sa nezväčšil majetok navrhovateľa, pretože počas trvania väzby nemohol pracovať a poberať za prácu mzdu. Navrhovateľ bol vo väzbe od 2.7.2003 do 26.9.2003, ale stratu na zárobku si uplatnil až za obdobie od augusta 2003 až marec 2005. Výpočet čistej mzdy za mesiace väzby

- august 2003 = 19 712,- Sk
- september 19 712:30x26 = 17 083,73,- Sk

spolu 33 795,73- Sk (1.221,39 €).

Súd od takto vypočítanej sumy, v zmysle návrhu navrhovateľa, odpočítal výsluhový dôchodok, ktorý bol navrhovateľovi priznaný za rozhodné obdobie do júla 2004 v sume 202,25 € /6 093,- Sk/, od júla 2004 vo výške 207,32 € /6246,- Sk/ mesačne. Z hore uvedených dôvodov súd priznal navrhovateľovi právo na zaplatenie ušlého zisku pozostávajúceho zo straty na zárobku počas trvania väzby za uplatnené

obdobie august a september 2003 v sume 816,89 €, vo zvyšnej časti, presahujúcej tento nárok, súd návrh zamietol. Súd síce pôvodne priznal navrhovateľovi stratu na zárobku v sume 8 548,66 €, avšak súd po doplnení dokazovania a s poukazom na vyslovený právny názor vyššie, ako aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. IV. ÚS 296/2014-33 zo dňa 6.5.2015 návrh navrhovateľa vo zvyšnej sume zamietol. Z obsahu nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že nie je v príčinnej súvislosti prepustenie zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru SR a vznesenie obvinenia v trestnej veci. Ústavný súd vyslovil právny názor, že v prípade prepustenia príslušníka Policajného zboru SR zo služobného pomeru ide o personálne opatrenie za porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti, ktoré nemožno stotožňovať s trestnoprávnou zodpovednosťou. Porušenie služobnej prísahy nemusí dosiahnuť intenzitu trestného činu a dôvody prepustenia príslušníka Policajného zboru SR môžu byť napriek tomu splnené.

III.

Súd zaviazal odporcu na zaplatenie sumy 5 000,- € v prospech navrhovateľa, titulom náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím o väzbe. Vo zvyšku súd návrh navrhovateľa zamietol

Z opätovného výsluchu účastníkov konania súd zistil, že skutkový stav preukázaný v predmetnom konaní medzi nimi sporný nebol, nebol sporný ani samotný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy čo do právneho základu v časti týkajúcej sa nezákonnej väzby.

Súd v danej veci vychádzal aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31.5.2007 sp. zn. 4 Cdo 177/2005 v zmysle ktorého "nárok na náhradu nemajetkovej ujmy treba posudzovať aj v súvislosti s článkom 5 ods. 1 a ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, i keď nárok na odškodnenie väzby vznikol podľa ustanovenia §5 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb.". Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že "podstatnou otázkou pre rozhodnutie o uplatnenom nároku bola otázka, či v súvislosti so zodpovednosťou štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe podľa § 5 zákona č. 58/1969 zb. možno priznať nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vyvolanej vo sfére osobnostných práv tohto, na kom bola väzba vykonaná. Trestné stíhanie a v rámci neho i prípadný výkon väzby predstavujú vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvolávajú i ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život a životný osud. Zasahujú do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti, preto sú spôsobilé, okrem porušenia práva na osobnú slobodu garantovaného čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, obmedziť, či porušiť aj jeho právo na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti tak, ako to zaručuje čl. 19 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky. Je teda nepochybné, že trestné stíhanie, výkon väzby, prípadne výkon uloženého trestu, ktoré boli realizované v rozpore so zákonom, resp. ústavným poriadkom, sú spôsobilé vyvolať vedľa vzniku materiálnej škody aj vznik nemateriálnej ujmy vo sfére osobnostných práv. Medzi prípady vadného pozbavenia osobnej slobody patria aj prípady, v ktorých sú splnené podmienky zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe podľa § 5 zákona č. 58/1969 Zb. Tento záver vyplýva už len z toho, že zákon aj tieto prípady pozbavenia osobnej slobody (napriek inak zákonnému rozhodnutiu o väzbe) sankcionuje zodpovednosťou štátu za škodu, ktorá nastala v príčinnej súvislosti s väzbou. V zmysle článku 5 ods. 1 a 5 Dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť a každý, kto bol obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na odškodnenie. Podmienkou práva na odškodnenie je porušenie niektorého ustanovenia článku 5 ods. 1 až 4 Dohovoru, alebo že pozbavenie osobnej slobody je v rozpore s vnútroštátnym právom. Predpokladom nároku je vznik škody v príčinnej súvislosti s namietaným porušením článku 5. Podľa Judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa pod škodou v zmysle článku 5 ods. 5 Dohovoru rozumie ako škoda materiálna, tak nemateriálna. Ustanovenie § 5 zákona č. 58/1969 Zb. zakladá zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe. Subjektmi tejto zodpovednosti sú štát na jednej strane a na druhej strane ten, na kom bola väzba vykonaná. Podmienkami tejto zodpovednosti sú rozhodnutie o väzbe, škoda a príčinná súvislosť medzi nimi. Predpokladom zodpovednosti je skutočnosť, že voči tomu, na kom bola väzba vykonaná, bolo trestné stíhanie zastavené, alebo bol oslobodený spod obžaloby".

Výška nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom nebola zákonom č. 58/1969 Zb. upravená. Novelou zákona č. 514/2003, zákonom č. 517/2008, účinným od 1.1.2009 došlo k úprave výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch. Aj keď súd v danej veci na priznanú nemajetkovú ujmu aplikoval ustanovenia zákona č. 58/1969 Zb., vzhľadom ku skutočnosti, že tento zákon výšku nemajetkovej ujmy neupravoval, výšku nemajetkovej ujmy súd ustálil voľnou úvahou s prihliadnutím k ust. § 17 ods. 3 a 4 zákona 514/2003 Z.z.

Podľa § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. výšku nemajetkovej ujmy spôsobenej väzbou, trestom alebo iným pozbavením osobnej slobody odvodzuje od primeranej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR, pričom by za každý začatý deň pozbavenia osobnej slobody mala byť priznaná

najmenej jedna tridsatina takejto mzdy za predchádzajúci rok. Podľa ods. 3 citovaného ustanovenia by mala byť výška nemajetkovej ujmy v peniazoch určená aj s prihliadnutím na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, na závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodením v súkromnom živote a na závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodením v spoločenskom uplatnení.
V tomto smere je podľa súdu potrebné si uvedomiť, že väzba predstavuje najzávažnejší zásah do osobnej slobody obvineného, ktorý je prípustný podľa článku 17 Ústavy SR . Pokiaľ ide o väzbu, treba dbať na zásadu primeranosti a zdržanlivosti, t.j. že vždy by mali byť využité opatrenia (predovšetkým vtedy ak išlo o doposiaľ bezúhonného obvineného), ktoré najlepšie budú viesť k dosiahnutiu účelu trestného konania, ale nebudú neprimerane zasahovať do základných práv a slobôd osoby, voči ktorej sa uplatňujú v medziach daných povahou príslušného obmedzenia.
Sporná zostala výška uplatneného nároku, keď navrhovateľ žiadal priznať sumu celkom vo výške 82 984,80 €. Odporca v konaní namietal neprimeranosť navrhovateľom uplatnenej výšky nemajetkovej ujmy, poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 6Cdo 37/2012, ktoré odkazuje na rozhodnutie ESĽP vo veci Vinkler/SR, keď ESĽP priznal sťažovateľovi odškodné za väzbu v trvaní 6 mesiacov nemajetkovú ujmu vo výške 10.000,- €. S poukazom na vyššie citovaný § 5 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. v spojení s čl. 5 ods. 1 a ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je zrejmé, že navrhovateľovi vznikol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonnou väzbou, teda v súvislosti s uznesením o vzatí jeho osoby do o väzby, ktorá trvala celkom 87 dní. Vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania súd túto sumu ustálil vo výške 5.000,- €, a to orientačne aj s odkazom na výšku odškodnenia upravenú v zákone č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodeným násilnými trestnými činmi. Podľa § 6 označeného zákona celková suma odškodnenia poskytnutá podľa toho zákona nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy. Výška minimálnej mzdy v roku 2003, počas ktorého bola na navrhovateľovi nezákonná väzba vykonaná, bola vo výške 201,82 €, 50 násobok tejto sumy činí sumu 10.091,- €.
V prejednávanom prípade je nepochybné, že navrhovateľ bol vo väzbe v období od 02. 07. 2003 do 26. 09. 2003, pričom trestné stíhanie skončilo jeho zastavením, pretože skutok nespáchal obvinený navrhovateľ. Za daného stavu v zmysle vyššie citovaného ustanovenia vznikol navrhovateľovi nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím o väzbe, keďže nebolo preukázané, že by si navrhovateľ zavinil väzbu sám svojim konaním, ani nebola splnená podmienka zastavenia trestného stíhania z dôvodu, že by navrhovateľ nebol za spáchaný trestný čin trestne zodpovedný, že by mu bola udelená milosť alebo že by bol trestný čin amnestovaný.
Suma nemajetkového odškodnenia vo výške 5.000,- € v súvislosti s nezákonnou väzbou sa súdu javí ako primeraná, so zohľadnením okolností, za ktorých bol navrhovateľ vzatý do väzby. Súd vykonaným dokazovaním mal preukázané, že tým, že navrhovateľ bol vzatý do väzby, bolo zasiahnuté do jeho osobnej slobody a výkon väzby vyvolal ďalšie dopady na jeho osobnostný život. Navrhovateľ bol takmer tri mesiace odlúčený od najbližšej rodiny, svojej družky, s ktorou čakal dieťa a od dcéry z prvého manželstva. Musel sa ako osoba doposiaľ bezúhonná naučiť existovať vo frustrujúcom prostredí väzobnej cely, čo bezpochyby bol značným tlakom na jeho psychiku.
Vo zvyšnej časti súd návrh navrhovateľa na vyplatenie nemajetkovej ujmy titulom náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím o väzbe zamietol, nakoľko ho považoval za nadhodnotený, pričom v konaní nevyšli najavo také skutočnosti resp. negatívne dopady väzby takej intenzity, ktoré by žalovaný nárok odôvodňovali v plnej výške.
IV.
Podľa § 3 ods. 1 písm. d), ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť
Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.
Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Súd zamietol návrh navrhovateľa, ktorým si uplatnil nárok na priznanie nemajetkovej ujmy vo výške 82 984,80 € v súvislosti s nesprávnym úradným postupom. Odporca mal za to, že nemajetkovú ujmu nemožno navrhovateľovi priznať v súvislosti s uznesením o začatí trestného stíhania a v súvislosti s nesprávnym úradným postupom, pretože prieťahy v trestnom konaní neboli konštatované Ústavným súdom SR, ani inou príslušnou inštitúciou.
Pokiaľ ide o nárok na nemajetkovú ujmu, ktorá súvisí s vydaním uznesenia o vznesení obvinenia a s nesprávnym úradným postupom orgánov činných v trestnom konaní počas trestného konania, tu v oboch prípadoch súd dospel k záveru, že navrhovateľ splnenie podmienok na priznanie tejto ujmy, s odkazom na zákon č. 58/1969 Zb. a znenie § 17 ods. 2 č. 514/2003 Z.z. účinného ku dňu právoplatného skončenia trestného stíhania nepreukázal.
Súd v prejednávanej veci, v rámci posudzovania zákonnosti, uznesenie o vznesení obvinenia poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 163/2013-50 zo dňa 13.11.2013, z obsahu ktorého vyplýva" skutočnosť, že vydaním uznesenia o vznesení obvinenia dochádza k posunu v rámci procesných štádií trestného konania, do štádia, v ktorom sa trestné konanie vedie úž pre vyšší stupeň pravdepodobnosti, že prešetrovaný skutok spáchala konkrétna osoba v tomto uznesení označená, t.j. trestné konanie sa presúva do štádia zisťovania skutočností rozhodujúcich pre potvrdenie alebo pre vyvrátenie tohto trestného obvinenia, ktoré je tak vlastne predpokladom tohto šetrenia, tak vzhľadom na uvedené uznesenie o vznesení obvinenia, na vydanie ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady a z tohto dôvodu nebolo ani v konaní o sťažnosti proti tomuto uzneseniu, nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych nepotvrdila".
Samotné vydanie uznesenia o vznesení obvinenia a nesprávny úradný postup spočívajúci najmä v dĺžke trvania trestného konania /v štádiu prípravného konania trestné konanie trvalo 5 rokov/, pričom navrhovateľovi sa kládol za vinu trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody na skutkovom základe citovanom v odôvodnení rozsudku, s výnimkou doby trvania väzby, za ktorú mu súdom priznané odškodnenie bolo, nemalo preukázateľne negatívny vplyv na doterajší súkromný život navrhovateľa, jeho spoločenské uplatnenie. Jeho tvrdenie o negatívnych dôsledkov trestného konania na jeho zdravotný stav nepreukázal, tiež v konaní nepreukázal dôvodnosť svojho tvrdenia o nemožnosti zamestnať sa v období trvania trestného konania. Tak ako už bolo vyššie uvedené navrhovateľ sa počas vedenia trestného stíhania zamestnal. Články v denníkoch, na obsah ktorých navrhovateľ poukazoval v návrhu, hovoria len všeobecne o udalosti na hraničnom prechode Šahy - Parabutta, o obvinení 20 osôb, väzobnom stíhaní 14 z nich, meno navrhovateľa a dokonca ani jeho iniciály neboli v žiadnom z označených článkoch uvedené. Osobu navrhovateľa preto nebolo možné v označených článkoch identifikovať. Obsah týchto článkov preto nebol spôsobilý zasiahnuť do osobnostnej sféry navrhovateľa takým spôsobom, z ktorého by sa dal vyvodiť nárok na nemajetkovú satisfakciu. V tejto súvislosti súd uvádza, že za prípadný zásah do osobnostných práv navrhovateľa médiami odporca nezodpovedá. Za prípadný zásah do osobnostných práv navrhovateľa za splnenia zákonných predpokladov zodpovedajú vydavatelia denníkov.
Súd o náhrade trov konania rozhodol v súlade s ustanovením, § 142 ods. 1 O.s.p. v zmysle zásady úspechu účastníka v konaní, avšak úspešný odporca si v konaní náhradu trov konania voči navrhovateľke, ktorá v konaní úspech nemala neuplatnil, nakoľko mu trovy konania v súvislosti s prejednávanou vecou nevznikli. Preto súd rozhodol tak, že nepriznáva odporcovi náhradu trov konania.

Poučenie:

proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia písomne v dvoch vyhotoveniach na Okresný súd Bratislava I.
V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha /205 ods.1 O.s.p./.
Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§

205a), rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci /§ 205 ods. 2 O.s.p./